

Jozef Žarnay
Hodina Angličtiny

Pohoří vypadalo neskutečně a táhlo se až odkudsi za obzorem. Bylo tak mohutné, jako kdyby je pěstmi formoval předvěký gigant, který se pokoušel zřídit skalní hradbu, na vrcholcích pokrytou sněhem a ledem. Vstříc stoupajícímu slunci hřebeny hor klesaly, až jejich poslední výběžek dosáhl úrovně moře. A dosáhl ho doslova – útesy na jeho úpatí nepřetržitě bičovaly řady vln.

Nedaleko od pobřeží, na rozhraní lesů a skal, se nacházelo cosi, co sem nepatřilo. Stromy a skaliska tu najednou končily, jako by je usekla sekera vzpomínaného obra a v bujném porostu se nacházel geometricky přesný kruh. V jeho středu se za stolem krčil muž v odrbaném plášti a zapisoval si něco do notesu. Jedna otápetovaná stěna ho oddělovala od výseku parketové plochy s basketbalovým košem, druhá zase od tří řad lavic obsazených dětmi. Před nimi strnule postávala žena s křídou v prstech. Vzbuzovala dojem, že by chtěla psát na tabuli. Ale ta chyběla. I katedra končila ani ne v polovině a bezprostředně za jejím hladce useknutým koncem začínala džungle. Poryvy větru přinášely zvukové i pachové poselství do této nepravděpodobné učebny. Vzduch voněl tropickou vegetací, všude kolem něco bzučelo, z dálky zaznívalo vřeštění, nad hlavami školáků přeletěl žlutý pták.

Žáci seděli strnule a s netajeným úžasem se dívali na moře, les a skály. Učitelka také mlčela. Jinak se chovala další osoba – žena, která se opírala o dveře. Nejdřív chtěla něco říct, ale při pohledu na velikánského pavouka, vznášejícího se přímo nad její hlavou, otevřela ústa dokořán a z nich se vydral tak pronikavý a neartikulovaný jekot, že díky němu na okamžik ztichl i ruch v džungli. Nato se žena prudce obrátila a rozběhla se pryč.

Události onoho dne začaly zablýsknutím a zahrměním v 10.03. To ředitel věděl přesně, neboť když znenadání zmlklo rádio, podíval se mimoděk na hodinky. Seděl a pokračoval v práci. Nicméně výkazy zůstaly stejně nevyplněné. Přihodily se totiž dvě věci, prakticky najednou. Nejdřív se z vedlejšího pavilonu rozlehlo neartikulované vřeštění a hned nato se rozřinčel telefon.

"Škola v zimní..." ohlásil se mrzutě, protože nesnášel, když ho někdo vyrušoval z práce. Navíc řev na chodbě nejen že neustával, ale výrazně zesiloval, takže už chvíli mu připomínal sirénu. A to všechno právě dnes, zachmuřil se, když tu máme na inspekci tu Xantipu z Pedagogického institutu!

"Prosím? Co... cože?"

Položil pero a zamračil se ještě víc, přičemž druhým uchem poslouchal zvuky za dveřmi.

"Jak? Jestli jsme si ve škole zřídili hutnický kombinát? Spotřeba proudu na... ale..."

Jekot na chodbě se zjevně přibližoval.

"Ale my jsme nic na síť nepřipojovali. Říkám vám to zcela zodpovědně. Podívejte se, pane energetiku... co? Co to vyvádíte s tím oštěpem? Prosím? Ach, ne, ne... To neříkám vám, pane energetiku, to je na paní metodičku!"

Třískl sluchátkem, protože před ním se rozletěly dveře a v nich se objevila žena s oštěpem v ruce.

"Co to děláte, paní profesorko!" vykřikl. "Myslel jsem si, že jste na angličtině ve speciálce! To jste místo toho byla v tělocvičně? Stalo se něco? Úraz?"

Mechanicky sáhl po telefonu, ale žena jeho úmysl zmařila hrozivým máváním oštěpu. Už se zdálo, že ho miní hodit na svůj protějšek, ale místo toho vykřikla:

"V tělocvičně? Cha! Takže vy myslíte! Vy si myslíte, že máte ve škole tělocvičnu? Cha! Vy si myslíte, říditylku, že mám sedět na angličtině? Cha! A kde? Neprozradil byste mi to laskavě? Speciálka nemá stěny, angličtinářka nemá tabuli, spíš to tam vypadá na ukázkou extrémně názorného vyučování o tropických pralesech!"

"Paní profesorko, prosím vás, vzpamatujte se! Jaké pralesy? Mám vám uvařit kávu? Sedněte si a já přinesu...?"

"Nic nenoste!" vrískla návštěvnice a opět zamávala náradím. "Tohle stálo před kabinetem tělocviku."

I vám bych doporučovala vyzbrojit se něčím podobným. Nemáte ani ponětí, jaké se tam hemží potvory!"

Ředitel se pokusil o chabý úsměv.

"Prosím vás, sám dobře vím, že v osmé bé jsou exempláře k pohledání, ale tak zlé to snad nebude."

Metodička se ohlédl a pak ukázala prstem za sebe, odkud zazníval dupot a křik.

Žarnay - Hodina Angličtiny

"Že ne? Neslyšíte, co se tam děje?"

Ředitel převrhl stoličku a vmžiku byl na chodbě. S ozbrojenou metodičkou se řítí k tělocvičně a jazykové učebně. Nevšiml si žáků, kteří běželi opačným směrem. U dveří do třídy zůstal stát, jako kdyby vrostl do země.

"Co... co to má znamenat?"

Učebna se změnila k nepoznání. Na gumolitové podlaze sice stály lavice a v koutě visela nástěnka, ale to bylo asi tak vše, co zůstalo původní. Učitelský stůl tam byl jenom z části, byl nevysvětlitelným způsobem useknutý. Zato tabule, přední stěna se státním znakem i ta boční, s okny, se kamsi vypařily.

Ani ne sto metrů před ním burácelo moře a o něco blíž se ve větru kývaly vrcholky neznámých stromů. To, že byly absolutně neznámé, mohl jako přírodopisec odpřisáhnout. V dálce se, za chybějící stěnou, vypínalo mohutné pohoří, jehož štíty se ztrácely v oblacích. Z bujné vegetace se linul mnohohlasý řev a skřeky. V tom okamžiku dal ředitel návštěvnici za pravdu. Měl najednou ohromnou touhu držet v ruce alespoň oštěp. Pár kroků za zadními lavicemi uviděl šupinatého tvora, který vypadal jako kříženec mezi žábou a papouškem. Zvíře funělo jako pes. Za druhou stěnou, kde doposud byla tělocvična, se mezi třídou a vzdáleným pohořím rozkládala bažinatá krajina plná velkolistého křoví. Mezi keři se plazilo velké stádo žábopapoušků. Ředitel bezděky couvl, neboť mu do nosu zavanul výrazný pach hníloby.

"Tak co? Co vy na to, řiditýlku? Angličtina? Chá!"

Metodička se zastavila vedle něj a v tváři se jí zračilo chmurné zadostiučinění.

"Kde... kde jsou děti? Kde je klára?" vzpomatoval se ředitel a zděšeně se rozhlédl po bývalé třídě.

"Už jsou v bezpečí. Vyexpedoval jsem je z pavilonu."

Až v okamžiku, kdy se vedle něj ozval další hlas, ředitel si uvědomil, že po jeho druhém boku stojí učitel fyziky v sepraném plášti.

"Ty?"

Fyzikář přikývl.

"Dělal jsem vedle v kabinetě jeden malý experiment. Přiběhl jsem sem, když začalo to vriskání. Jen co jsem se zorientoval, hnal jsem kláru i s děckama. Musel jsi je přece potkat!"

Tentokrát kývl hlavou ředitel. Duchem však byl někde úplně jinde. Ze srdce mu spadl balvan, že se prakticky nikomu nic nestalo, protože si vzpomněl, že 8. B. měla dnes tělocvik na plovárně. Pootočil se, zapracoval v něm návyk rozběhnout se k telefonu a volat policii a školní správu. Vzápětí si však uvědomil absurdnost celé situace. Co by vlastně hlásil? Že kamsi zmizela polovina budovy a namísto žáků mu areálem korzují naprosto neznámí živočichové? Po takovém telefonátu by nejdříve ke škole dorazila sanitka obsazená silnými chlapy v bílých pláštích. Zaručeně by s sebou měli svěrací kazajku.

"Co se tu vlastně stalo?"

Ředitel i návštěvnice upřeli pohledy na fyzikáře, který si rozpačitě prohrábl řídké vlasy.

"Mnó... vcelku jo, byl jsem nejbliž, ale přesto nejsem o nic chytřejší, než vy. Měl jsem volnou hodinu, a tak jsem si chtěl ověřit jeden pokus do devítky. Právě začala bouřka, zablýsklo se a objevil se ten..." ztuhl s otevřenou pusou. "To bude ono!"

"Co?"

"Ten kulový blesk."

"Jaký kulový blesk?"

"Jak to povídám. Vplul otevřeným oknem do kabinetu, zakroužil po něm a dosedl na mé přístroje!"

"Jo!" ředitel se pleskl po čele. "Tak kvůli tomu se asi zvýšil odběr proudu! Proto sem telefonoval energetik!"

"Cože! Jaký energetik?"

"Vykašli se na to! Co bylo dál?"

Fyzikář pokrčil rameny.

"Pokračovalo to takovým řevem, jaký jsem v životě neslyšel..." učitel se uklonil ozbrojené ženě. "Vážená paní, zásluhou vašich, tak říkajíc, velmi kvalitních akustických schopností, které mě vytrhly z pozorování vzpomínaného jevu, jsem tu byl okamžitě. Podařilo se mi urychleně vyprázdnit učebnu. Moje přístroje... moje přístroje! Vždyť jsem je nevypnul!"

Ředitel si s úděsem představil jiné přístroje, které měří odběr proudu jeho školy a vyrazil za kolegy. Do pootevřených dveří kabinetu vletěli bok po boku.

"Tam! Vidíš? Ještě tam je!"

Oba uviděli poloprůzračnou chvějící se kouli, přilepenou k přístrojům rozloženým na pracovním stole. Mihotala se a připomínala nažloutlý glóbus.

Žarnay - Hodina Angličtiny

Dvojice mužů okouzleně sledovala zvláštní úkaz, dosud vědou nevysvětlený.

"Plazma, další skupenství hmoty," zašeptal fyzik. "Jestli..."

Nedomluvil, neboť zezadu zazněl táhlý dunivý ryk. Doprovodil ho daleko bližší ženský výkřik. Hnaný náhlým popudem, vytrhl učitel šňůru, která vedla k přístrojům, ze zásuvky. Poté se odehrálo několik věcí současně. Řev divočiny zmizel, jako by ho utál, koule na stole s prsknutím zmizela, žena na chodbě cosi ulehčeně vykřikla, a když se ředitel otočil na podpatku, okamžitě zaregistroval tabuli na přední straně jazykové učebny. Pracovnice Pedagogického ústavu konečně pustila z ruky oštěp a až teď se rozhodla omdlít.

"Co to bylo? To se ptáte mě? Mno... Obávám se, že to, co jsme viděli, by nedokázalo vysvětlit ani shromáždění laureátů Nobelovy ceny."

Seděli v ředitelně a před sebou měli šálky kávy. Kromě těch tří tu byla ještě učitelka angličtiny, která se už jakž takž vzpamatovala ze šoku. Před tím si dopřáli i něčeho ostřejšího.

"Nikdo nám to po takovém zážitku nemůže mít za zlé," pomyslel si ředitel.

Pravda, pokud jim ten "někdo" bude ochotný uvěřit, o čemž měl ředitel zcela oprávněné pochyby. Zase se podíval na kolegu.

"Opravdu nemáš po ruce nějaké vysvětlení?" naléhala učitelka.

Muž v pracovním plášti zaváhal.

"Vysvětlení? Ne. Jedině představu. Když tak moc chcete... Jediným vysvětlením je paralelní svět."

"Para... Co?"

Metodička cizích jazyků se předklonila, aby lépe slyšela.

"Paralelní světy, neboli světy v jiné dimenzi. Jsou to však natolik abstraktní a teoretické záležitosti, že laik je může pochopit jen tak mlhavě, pokud se v nich vůbec... Zkrátka a dobře, kromě našeho existují ještě jiné světy, které existují kdesi vedle nás. Mohou být úplně odlišné, ale právě tak dobře se našemu mohou podobat. Mohou být na jiné planetě, ale zrovna tak dobře i na Zemi. Paralelní svět se může vyskytovat v minulosti, přítomnosti, i v budoucnosti. Může od nás být nepředstavitelně daleko, ale i nepředstavitelně blízko, prakticky na dosah."

"Jak je možné se do něj dostat?"

"Nijak! Vždyť říkám, že jsou to jen hypotézy!" vybuchl fyzik, ale hned se zarazil. "Hmmm... tedy hypotézy, že ano. Co se mě týče, nemám v úmyslu na tom něco měnit. Netoužím po tom, abych skončil na psychiatrii."

Ředitel přikývl.

"Sám jsem to měl na jazyku. Musíme se společně držet myšlenky, že se jednalo o davovou sugesci. V tom smyslu musíme mluvit i s rodiči, až se nám sem později nahnou. Ale mezi námi - jak se to mohlo stát, že jsme to viděli!"

Fyzik vstal a přešel k oknu.

"Představte si, podotýkám, že čistě akademicky, určité seskupení běžných fyzikálních přístrojů. Za normálních okolností se nemohlo nic stát. Situaci však nečekaně zkomplikoval jedinečný přírodní úkaz."

"kulový blesk?"

"Přesně tak. Tento, sám o sobě fenomenální jev, se shodou okolností zapojil do uvedeného seskupení, v důsledku čehož nastal nepředvídaný fyzikální efekt - otevřel se přechod do paralelního světa. Naštěstí jeho šířka byla jen několik desítek metrů, takže v sousedních pavilonech o ničem neměli ani potuchy."

"Chceš naznačit, že když znovu sestavíš aparaturu a pustíš do ní kulový blesk, zase se ti kdykoliv podaří vytvořit přechod do... onoho světa?" zvažněla angličtinářka.

Muž zavrtěl hlavou.

"Seskupení přístrojů je maličkost. Ale to ostatní... Už jsem vám vysvětloval, že kulový blesk je velmi zřídka záležitost. Natolik, že drtivá většina lidí ho neuvidí ani jednou za celý život. Pravděpodobnost opakované souhry náhod je proto v praxi nulová. Takže, i když teoreticky připustím možnost existence paralelního světa, případně i toho, že se nacházíme v těsné blízkosti jiné dimenze, vylučuji možnost nového průrazu do ní."

Profesorka z Pedagogického ústavu, která jako jediná viděla na vlastní oči, co vylézalo z mořských vln a s rykem se dralo na pevninu, řekla:

"Myslím si, že to není vůbec žádná škoda."

přeložil Vlado Ríša